

Ting. I Loven af 31te Juli 1853 — hvilken Lov var Slutningsacten paa de Forhandlinger, som tidligere fandt Sted om en Jernbane i Jylland og som foranledigede et Forslag fra Sir Petos Side af December 1852 — hedder det udtrykkeligt, at det overlades til Regjeringen at bestemme den Linie, som Jernbanen skal have fra Slesvig gennem Jylland over Aalborg til Frederikshavn, det er, siger jeg, for Regjeringen overladt at vælge den Retning, som Jernbanen skulde have, efter hvad der maatte antages at være det Offentlige tjenligt. Rigsdagen har altsaa den Gang været af den Mening, at det var rigtigt, at overdrage til Regjeringen at tage Bestemmelse derom; det siges i bemeldte Lov udtrykkeligt, at Regjeringen har en Bemyndigelse til at tage en Bestemmelse om Retningen, og hvis disse Underhandlinger overhovedet da havde ledet til noget Resultat, vilde Regjeringen uden at spørge Rigsdagen have kunnet tage en aldeles endelig Beslutning derom. Nu siger man vel: Ja, det kan gjerne være, men vi see jo nu, hvilken Hovedretning Regjeringen har bestemt sig til, og denne Hovedretning er forkeert. Ja, naturligviis, de Herrer, som mene, at den Linie ikke bør vælges, som Regjeringen for Tiden har bestemt sig for og antager tjenligt, de sige ganske vist, at denne Linie er forkeert; men det er jo netop et Punkt, hvorom vi jo dog maae være enige, at der aldeles ingen Enighed her kan tilveiebringes. De sige fremdeles: Denne Linie er aldeles umulig, vi have jo her en Autoritet for os, der har erklæret, at denne Linie paa ingen Maade kan fastholdes; den er upraktisk, den vil være altfor kostbar, den har ingen commercial og finantfiel Betydning; Sir Peto vil ikke overtage at bygge en Jernbane i den Linie og det vil ingenfomhelst anden Entrepreneur. Men jeg mener nu rigtignok, at det Altsammen er Ting, som ikke staae fast; den Autoritet, som vi derfor have, mener jeg dog vi ikke uden videre kunne staae aldeles fast Lid til. Hvor kostbar en saadan Bane kan blive, det vides endnu ikke, derom foreligger ingen tilstræffelige Oplysninger; naar det siges, at Sir Peto ikke vil paatage sig den Linie, saa er ikke engang det saa aldeles vist,

at han ikke vil gjøre det; thi han har jo tidligere, i en Skrivelse til den danske Gesandt i London i Juli 1855, sagt, at, naar man ikke gif ind paa det af ham da foreslaaede Pengearrangement, saa vare alle Forhandlingerne dermed endte og saa kunde man ikke indlade sig videre paa Sagen; desuagtet har man jo siden lige frem bebrejdet Regjeringen, at den ikke for Sir Petos Befuldmagtigede fremsatte andre for os mere favorable Forslag, fordi man ikke skulde stole paa, hvad der herom af ham tidligere var blevet fremsat; det var en Forretning, hvor man kunde prutte; man kunde her see hen til, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds anførte, hvorledes det gif til, naar man handlede med en Hofekræmmer. Det staaer, mener jeg, ingenlunde fast, at Sir Peto, naar vi sige til ham: Vi ønske en Jernbane i den bestemte Retning, som her er antydet, og vi derhos byde antagelige Vilkaar, saa er det, uagtet hiin hans modsatte Udtalelse foreligger, aldeles ikke afgjort, at Sir Peto ikke indlader sig paa Entreprisen. Men selv om det ogsaa skulde vise sig, at han ikke indlader sig paa Entreprisen, saa er det dog, som den ærede Ordfører allerede har bemærket, slet ikke vist og afgjort, at det er absolut umuligt at faae nogen anden Entrepreneur til at overtage samme. Naar det nu saaledes, troer jeg, maa staae fast, at det maa være Regjeringens Sag at bestemme Linien Hovedretning, og at enhver Tale imellem os derom vil vise sig unyttig, idet Enhver fastholder sin bestemte Anskuelse om, hvilken Retning der helst maatte følges, og vi endvidere ogsaa maae være enige om, at vi heller ikke skulde overlade at tage Bestemmelse herom til en fremmed Mand, men at det, som her maa være afgjørende, alene maa være Landets Interesse, det Almenes Interesse, som Enhver maa underordne sig, og man maa være enig om, at den, der nærmest skal varetage det Offentlige Interesse her, maa være Regjeringen, — saa forekommer det mig klart, at vi maae give vor Stemme til det Forslag, som gaaer ud paa, at Regjeringen skal bestemme Banens Hovedretning, og at vi, naar saadan Bestemmelse er tagen, give Pengene til, at den valgte Linie bliver nivelleret. Naar vi gaae ind paa det